

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 33.

Tredie Session.

33te Møde.

Onsdagen den 26te November.

(Fortf.)

Blekingberg (fortsat): Jeg troer endelig, at jeg taler i Folkets Navn og efter Folkets Mening, naar jeg udtaler det Ønske, at de administrative Forbindelser imellem Slesvig og Holsteen, der tidligere have bestaaet, og som have bragt saamegen Ulykke over Riget i Almindelighed, som ere saa unaturlige, da Talen er paa den ene Side om Slesvig, dette gamle til Danmarks Rige henhørende Land, og paa den anden Side om det tydske Forbundsland Holsteen —, at disse administrative Forbindelser ligesom ogsaa den tidligere bestaaende judicielle Forbindelse ingenstunde maae blive kaldte til Live igjen, og at følgelig den Fare, som deraf kunde fremgaae for Rigets Fremtid, ikke ad en saadan Vej maa indtræde.

Det er i saa Ord de Forhaabninger, hvilke jeg som Folkerepræsentant udtaler her. Jeg kan ikke løse den politiske Gaade; jeg saavel som det ærede Things øvrige Medlemmer kjende ikke engang fuldstændigt den politiske Stilling; men Gaabet beskæmmer ikke, og skulde endogsaa disse beskæbnede Forhaabninger ikke gaae i Dpfylde, holder jeg mig dog overbevist om, at Regjeringen vil, naar Tiden kommer, godt gjøre for Danmarks Rigsdag, at der har foreligget en uestergivellig Nødvendighed, der har tvunget den til at skride ind paa en Bane, som jeg vissefølgelig troer at være stridende mod Folkets Anskuelse. Jeg kan ikke troe, at i det Væsentlige de Forhaabninger, jeg har udtalt, ikke skulde gaae i Dpfylde. Gjøre de det ikke — ja, jeg veed virkelig ikke, hvorledes jeg da skulde have nogen Tillid til Fremtiden; der var da ikke Andet tilbage end at stole paa, at Folkeaaenden, den nordiske Folkeaaend, den stærke

og udholdende, som den har viist sig i gamle Dage, er vakt til Live, og at Kjærlighedsforholdet imellem danske og slesvigiske Brødre magtigt rører sig i vor Tid. Jeg vil, hvorledes det end maatte gaae, haabe, at denne Aand og denne Følelse vil leve og virke og udstrøpe den gode Sæd, og jeg vil haabe, at en høiere Haand dog ialtfald i kommende Tid vil bringe, hvad der i en nuværende ulykkelig Tid ikke maatte kunne naaes. Dog jeg vender tilbage til, hvad jeg før yttrede; jeg kan ikke Andet end troe, at de Forhaabninger, jeg har udtalt, dog i det Væsentlige ville kunne gaae i Dpfylde.

Efter saaledes at have udtalt mig, som jeg ansaae det for at være min Pligt, slutter jeg med den Bemærkning, at ogsaa jeg ønsker at understøtte Hans Majestæts Regjering i dens ansvarsfulde Kald.

Udenrigsministeren: Naar den ærede Forslagsstiller har maattet udtale, at han har fundet sig skuffet ved det Svar, som af Ministeriet igjennem dets høitagne Formand er givet, at dette Svar er usfuldstændigt, og at dette Svar kunde give ham Anledning til Mis-tillid til Kongens Regjering, saa kan jeg ikke Andet end finde det meget naturligt, at han har følt sig skuffet. Men jeg turde dog optaste det Spørgsmaal, om han har følt sig skuffet af Ministeriet eller af Omstændighederne? Det kan dog vist ikke være den ærede Forslagsstiller's Mening, at han troer, at Ministeriet undlod at udtale sig, ifald det troede at kunne uden Skade for Landet udtale sig. Ministeriet har antydet i det skriftlige, her oplæste Svar, at det beroer paa Forhandlingerne, at Regjeringen vel har taget sin Beslutning, men anseer det nødvendigt at afvente Forhandlingernes Udgang, forinden den uden Skade for Endemaålet kan udtale sig om sin Beslutning og sin Fremgangsmaade. Heri ligger dog tem-